

ЗАКОН

О ОДУЗИМАЊУ ИМОВИНЕ ПРОИСТЕКЛЕ ИЗ КРИВИЧНОГ ДЕЛА

I. ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим законом уређују се услови, поступак и органи надлежни за откривање, одузимање и управљање имовином проистеклом из кривичног дела.

Члан 2.

Одредбе овог закона примењују се за кривична дела:

- 1) организованог криминала;
- 2) приказивање порнографског материјала и искоришћавање деце за порнографију (члан 185. ст. 2. и 3. Кривичног законика);
- 3) против привреде (члан 223. став 3, члан 224. став 2, члан 225. став 3, члан 226. став 2, члан 229. ст. 2. и 3, члан 230. став 2. и члан 231. став 2. Кривичног законика);
- 4) неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога (члан 246. ст. 1. и 2. Кривичног законика);
- 5) против јавног реда и мира (члан 348. став 3. и члан 350. ст. 2. и 3. Кривичног законика);
- 6) против службене дужности (члан 359. став 3, члан 363. став 3, члан 364. став 3, члан 366. став 5, члан 367. ст. 1. до 3, 5. и 6. и члан 368. ст. 1. до 3. и 5. Кривичног законика);
- 7) против човечности и других добара заштићених међународним правом (члан 372. став 1, члан 377, члан 378. став 3, члан 379. став 3, чл. 388. до 390. и члан 393. Кривичног законика).

За кривична дела из члана 185. ст. 2. и 3, члана 230. став 2, члана 348. став 3, члана 350. ст. 2. и 3, члана 366. став 5, члана 367. ст. 1. до 3, 5. и 6, члана 368. ст. 1. до 3. и 5, члана 372. став 1, члана 377, члана 378. став 3, чл. 388. до 390. и члана 393. Кривичног законика одредбе овог закона примењују се ако имовинска корист прибављена кривичним делом, односно вредност предмета кривичног дела прелази износ од милион и петсто хиљада динара.

Члан 3.

Поједини изрази употребљени у овом закону имају следеће значење:

- 1) Имовином се сматра добро сваке врсте, материјално или нематеријално, покретно или непокретно, процењиво или непроцењиво велике вредности и исправе у било којој форми којима се доказује право или интерес у односу на такво добро. Имовином се сматра и приход или друга корист остварена, непосредно или посредно, из кривичног дела, као и добро у које је она претворена или са којим је помешана.
- 2) Имовином проистеклом из кривичног дела сматра се имовина окривљеног, сведока сарадника или оставиоца која је у очигледној несразмери са његовим законитим приходима.

- 3) Окривљеним се сматра осумњичени, лице против кога је кривични поступак покренут или осуђени за кривично дело из члана 2. овог закона.
- 4) Оставиоцем се сматра лице против кога услед смрти кривични поступак није покренут или је обустављен, а у кривичном поступку који се води против других лица је утврђено да је заједно са тим лицима учинио кривично дело из члана 2. овог закона.
- 5) Правним следбеником сматра се наследник осуђеног, сведока сарадника, оставиоца или њихових наследника.
- 6) Трећим лицем сматра се физичко или правно лице на које је пренета имовина проистекла из кривичног дела.
- 7) Власником се сматра окривљени, сведок сарадник, оставилац, правни следбеник или треће лице.
- 8) Одузимањем се сматра привремено или трајно одузимање од власника имовине проистекле из кривичног дела.

Члан 4.

Ако одредбама овог закона није друкчије прописано, сходно ће се примењивати одредбе Законика о кривичном поступку.

II. НАДЛЕЖНИ ОРГАНИ

Члан 5.

Органи надлежни за откривање, одузимање и управљање имовином проистеклом из кривичног дела су јавни тужилац, суд, организациона јединица Министарства унутрашњих послова надлежна за финансијску истрагу и Дирекција за управљање одузетом имовином.

Надлежност јавног тужиоца и суда у поступку из става 1. овог члана одређује се према надлежности суда за кривично дело из кога потиче имовина.

а) Организациона јединица надлежна за финансијску истрагу

Члан 6.

Организациона јединица надлежна за финансијску истрагу (у даљем тексту: Јединица) је специјализована организациона јединица Министарства унутрашњих послова која открива имовину проистеклу из кривичног дела и врши друге послове у складу са овим законом.

Послове из става 1. овог члана Јединица врши по службеној дужности или по налогу јавног тужиоца и суда.

Државни и други органи, организације и јавне службе дужни су да пруже помоћ Јединици.

Члан 7.

Министар унутрашњих послова доноси посебан акт о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Јединици.

Министар унутрашњих послова распоређује руководиоца Јединице по прибављеном мишљењу Републичког јавног тужиоца.

б) Дирекција за управљање одузетом имовином

Члан 8.

Ради обављања послова предвиђених овим законом оснива се Дирекција за управљање одузетом имовином (у даљем тексту: Дирекција), као орган у саставу Министарства правде.

Послове из своје надлежности Дирекција врши по службеној дужности или по налогу јавног тужиоца и суда.

Државни и други органи, организације и јавне службе дужни су да пруже помоћ Дирекцији.

Члан 9.

Дирекција:

- 1) управља одузетом имовином проистеклом из кривичног дела, предметима кривичног дела (члан 87. Кривичног законика), имовинском користи прибављеном кривичним делом (чл. 91. и 92. Кривичног законика) и имовином датом на име јемства у кривичном поступку;
- 2) врши стручну процену одузете имовине проистекле из кривичног дела;
- 3) складишти, чува и продаје привремено одузету имовину проистеклу из кривичног дела и располаже тако добијеним средствима у складу са законом;
- 4) води евиденције о имовини којом у смислу става 1. тачке 1. овог члана управља и о судским поступцима у којима је одлучивано о таквој имовини;
- 5) учествује у пружању међународне правне помоћи;
- 6) учествује у обуци државних службеника и носилаца правосудних функција у вези са одузимањем имовине проистекле из кривичног дела;
- 7) обавља друге послове у складу са овим законом.

Послове из става 1. овог члана Дирекција обавља и у вези са имовинском користи проистеклом из привредног преступа односно прекршаја.

Члан 10.

Дирекција има својство правног лица.

Седиште Дирекције је у Београду.

Дирекција може имати посебне организационе јединице изван свог седишта.

Члан 11.

Дирекцијом руководи директор кога поставља и разрешава Влада, на предлог министра надлежног за правосуђе.

За директора може бити постављено лице које испуњава опште услове за рад у органима државне управе, има завршен правни или економски факултет и најмање девет година радног искуства.

Директор има положај државног службеника у складу са прописима о државним службеницима.

Директор не може бити члан политичке странке.

На директора се примењују одредбе прописа који уређују питања сукоба интереса.

За свој рад и рад Дирекције директор одговара министру надлежном за правосуђе.

Члан 12.

На рад, унутрашње уређење и систематизацију радних места у Дирекцији примењују се прописи о државној управи, а на решавање у управним стварима прописи о општем управном поступку.

На права и обавезе запослених у Дирекцији примењују се прописи о државним службеницима и намештеницима.

Члан 13.

Средства за рад Дирекције обезбеђују се у буџету Републике Србије и из других прихода, у складу са законом.

Члан 14.

Надзор над радом Дирекције врши министарство надлежно за правосуђе.

III. ПОСТУПАК

а) Финансијска истрага

Члан 15.

Финансијска истрага покреће се против власника када постоје основи сумње да поседује знатну имовину проистеклу из кривичног дела.

У финансијској истрази прикупљају се докази о имовини, законитим приходима и трошковима живота окривљеног, сведока сарадника или оставиоца, докази о имовини коју је наследио правни следбеник, односно докази о имовини и накнади за коју је имовина пренета на треће лице.

Члан 16.

Дужност је свих органа и лица која учествују у финансијској истрази да поступају са нарочитом хитношћу.

Подаци у вези са финансијском истрагом поверљиви су и представљају службену тајну. Осим службених лица ове податке не могу одавати ни друга лица којима подаци постану доступни. Службено лице је дужно да друго лице обавести да ови подаци представљају тајну.

Члан 17.

Финансијска истрага покреће се наредбом јавног тужиоца.

Финансијском истрагом руководи јавни тужилац.

На захтев јавног тужиоца или по службеној дужности доказе из члана 15. став 2. овог закона прикупља Јединица.

Члан 18.

Претресање стана и осталих просторија власника или других лица може се предузети, на основу одлуке надлежног суда, ако је вероватно да ће се пронаћи докази из члана 15. став 2 овог закона.

Претресање власника или других лица може се предузети ако је вероватно да ће се пронаћи докази из става 1. овог члана.

Члан 19.

Предмети који могу послужити као доказ из члана 15. став 2. овог закона привремено ће се одузети.

Државни и други органи, организације и јавне службе дужни су да Јединици омогуће увид и доставе податке, документа и друге предмете из става 1. овог члана.

Увид и достава из става 2. овог члана не може се ускратити позивањем на обавезу чувања пословне, службене, државне, односно војне тајне.

Члан 20.

Јавни тужилац може наредити банкарској или другој финансијској организацији да Јединици достави податке о стању пословних и личних рачуна и сефова власника.

Наредбом из става 1. овог члана јавни тужилац може одобрити Јединици да врши аутоматску обраду података о стању пословних и личних рачуна и сефова власника.

б) Привремено одузимање имовине

Члан 21.

Када постоји опасност да би касније одузимање имовине проистекле из кривичног дела било отежано или онемогућено, јавни тужилац може поднети захтев за привремено одузимање имовине.

Захтев из става 1. овог члана садржи податке о власнику, опис и законски назив кривичног дела, означање имовине коју треба одузети, доказе о имовини, околности из којих произилази основана сумња да имовина проистиче из кривичног дела и разлоге који оправдавају потребу за привременим одузимањем имовине.

О захтеву из става 1. овог члана у зависности од фазе поступка одлучује истражни судија, председник већа, односно веће пред којим се држи главни претрес.

Члан 22.

Ако постоји опасност да ће власник располагати имовином проистеклом из кривичног дела пре него што суд одлучи о захтеву из члана 21. став 1. овог закона, јавни тужилац може донети наредбу о забрани располагања имовином и о привременом одузимању покретне имовине.

Мера из става 1. овог члана траје до доношења одлуке суда о захтеву јавног тужиоца.

Наредбу из става 1. овог члана извршава Јединица.

Члан 23.

Пре доношења одлуке о захтеву за привремено одузимање имовине суд ће заказати рочиште на које ће позвати власника, његовог браниоца, односно пуномоћника ако га има и јавног тужиоца.

Позив се доставља на познату адресу, односно седиште лица из става 1. овог члана, уз упозорење да ће се рочиште одржати и у случају његовог недоласка. Ако је позив достављен непосредно власнику или његовом браниоцу, односно пуномоћнику, сматра се да је тиме достављање власнику уредно извршено.

Ако се позив не може доставити на начин прописан у ставу 2. овог члана, суд ће власнику поставити пуномоћника по службеној дужности за поступак привременог одузимања имовине.

Члан 24.

Рочиште из члана 23. став 1. овог закона одржаће се у року од пет дана од дана подношења захтева за привремено одузимање имовине. Започето рочиште довршиће се без прекидања.

Јавни тужилац износи доказе о имовини коју власник поседује, околности о основаној сумњи да имовина проистиче из кривичног дела и околности које указују на опасност да би њено касније одузимање било отежано или онемогућено.

Власник и његов бранилац, односно пуномоћник оспоравају наводе јавног тужиоца.

Члан 25.

По окончању рочишта суд доноси решење којим усваја или одбија захтев за привремено одузимање имовине.

Решење о привременом одузимању имовине садржи податке о власнику, опис и законски назив кривичног дела, податке о имовини која се одузима, околности из којих произилази основана сумња да имовина проистиче из кривичног дела, разлоге који оправдавају потребу за привременим одузимањем имовине и време на које се одузима.

Решењем из става 2. овог члана суд може оставити власнику део имовине ако би било доведено у питање издржавање власника или лица која је он дужан да издржава, у складу са одредбама Закона о извршном поступку.

Решење из става 1. овог члана суд ће доставити власнику, његовом браниоцу, односно пуномоћнику, јавном тужиоцу и Дирекцији.

Члан 26.

Против решења из члана 25. став 1. овог закона може се изјавити жалба у року од три дана од дана достављања решења.

Жалба не одлаже извршење решења из члана 25. став 2. овог закона.

О жалби против решења одлучује ванрасправно веће, односно виши суд.

Члан 27.

Привремено одузимање имовине траје до доношења одлуке о захтеву за трајно одузимање имовине.

У случају смрти власника или ако се појаве околности које доводе у питање оправданост привременог одузимања имовине, суд може преиспитати донету одлуку.

в) Трајно одузимање имовине

Члан 28.

Након ступања оптужнице на правну снагу, а најкасније у року од годину дана по правноснажном окончању кривичног поступка јавни тужилац подноси захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела.

Захтев из става 1. овог члана садржи податке о окривљеном, односно сведоку сараднику, опис и законски назив кривичног дела, означање имовине коју треба одузети, доказе о имовини коју окривљени, односно сведок сарадник поседује и законитим приходима, околности које указују на постојање очигледне несразмере између имовине и прихода и разлоге који оправдавају потребу за трајним одузимањем имовине. Захтев против правног следбеника садржи доказе да је наследио имовину проистеклу из кривичног дела, а захтев против трећег лица доказе да је имовина проистекла из кривичног дела пренета без накнаде или уз накнаду која не одговара стварној вредности у циљу осујећења одузимања.

О захтеву из става 1. овог члана одлучује веће пред којим се држи главни претрес, односно председник тог већа.

Поступак за трајно одузимање имовине је хитан.

Члан 29.

Ако је захтев из члана 28. став 1. овог закона поднет у току првостепеног поступка суд ће позвати власника да се на главном претресу изјасни да ли ће оспоравати захтев.

У случају да уредно позвани власник не дође на главни претрес или се не изјасни о захтеву или се изјасни да не оспорава захтев, одлука о захтеву ће бити донета у пресуди. Одлука о захтеву може се побијати жалбом на пресуду.

Ако се власник изјасни да оспорава захтев, одлука ће бити донета у посебном поступку.

Пресудом којом одбија оптужбу или ослобођа од оптужбе, суд ће одбацити захтев за трајно одузимање имовине и укинути решење о привременом одузимању имовине. Суд може доставити податке о имовини власника Пореској управи.

Члан 30.

Када се власник изјасни да оспорава захтев из члана 28. став 1. овог закона или ако је захтев поднет након правноснажног окончања кривичног поступка, суд ће одржати главно рочиште на којем ће одлучити о захтеву.

Пре одржавања рочишта из става 1. овог члана суд ће у року од 30 дана од правноснажности осуђујуће пресуде или од дана подношења захтева јавног тужиоца заказати припремно рочиште ради предлагања доказа.

Члан 31.

На припремно рочиште суд ће позвати власника, његовог пуномоћника ако га има и јавног тужиоца. Позив се доставља на познату адресу, односно

седиште позваног лица, уз упозорење да ће се рочиште одржати и у случају његовог недоласка.

Ако је позив достављен непосредно власнику или његовом пуномоћнику ако га има, сматра се да је тиме достављање власнику уредно извршено. У случају да се позив не може доставити на овај начин, суд ће власнику поставити пуномоћника по службеној дужности за поступак трајног одузимања имовине.

Власнику ће се позив доставити тако да између дана достављања позива и дана рочишта има најмање осам дана.

У позиву ће суд позвати лица из става 1. овог члана да на припремном рочишту изнесу чињенице и предложи доказе на којима заснивају свој захтев или којим оспоравају захтев супротне стране.

Након предлагања доказа из става 4. овог члана суд ће заказати главно рочиште у року од три месеца од дана одржавања припремног рочишта. Ако постоје околности на основу којих се може претпоставити да неки доказ неће моћи да се прибави у поменутом року или ако доказ треба да се прибави из иностранства, дан одржавања главног рочишта се може одложити најдуже за још три месеца. По протеклу рока од шест месеци главно рочиште ће се одржати без обзира што одређени доказ није прибављен.

Члан 32.

На главно рочиште суд ће позвати власника, његовог пуномоћника ако га има, јавног тужиоца и друга лица чије присуство је потребно. Позив се доставља на познату адресу, односно седиште позваног лица уз упозорење да ће се рочиште одржати и у случају његовог недоласка.

Власнику ће се позив доставити тако да између дана достављања позива и дана рочишта има најмање 15 дана.

Ако на рочиште не дође јавни тужилац рочиште ће се одложити. Председник већа ће о томе обавестити надлежног јавног тужиоца.

Члан 33.

Главно рочиште почиње изношењем садржине захтева јавног тужиоца. Започето рочиште довршиће се без прекидања.

Ако је захтев усмерен на имовину осуђеног, односно сведока сарадника, јавни тужилац износи доказе о имовини коју осуђени, односно сведок сарадник поседује, о његовим законитим приходима и околностима које указују на постојање очигледне несразмере између имовине и законитих прихода. Након тога осуђени, односно сведок сарадник и његов пуномоћник оспоравају наводе јавног тужиоца.

Ако је захтев усмерен на имовину правног следбеника или трећег лица, јавни тужилац износи доказе да је правни следбеник наследио имовину проистеклу из кривичног дела, односно да је имовина пренета на треће лице без накнаде или уз накнаду која очигледно не одговара стварној вредности, у циљу осујећења одузимања. Након тога правни следбеник или треће лице и његов пуномоћник оспоравају наводе јавног тужиоца.

Члан 34.

По окончању главног рочишта суд доноси решење којим усваја или одбија захтев за трајно одузимање имовине.

Решење о трајном одузимању имовине садржи податке о власнику, опис и законски назив кривичног дела, податке о имовини која се одузима, односно вредност која се одузима од власника ако је располагао имовином проистеклом из кривичног дела у циљу осујећења њеног одузимања и одлуку о трошковима управљања привремено одузетом имовином.

Решењем из става 2. овог члана суд може да одлучи о имовинскоправном захтеву оштећеног чије постојање је утврђено правноснажном пресудом. Суд може да одлучи да власнику остави део имовине ако би било доведено у питање издржавање власника или лица која је он дужан да издржава, у складу са одредбама Закона о извршном поступку.

Решење из става 1. овог члана суд ће доставити власнику, његовом пуномоћнику, јавном тужиоцу и Дирекцији.

По пријему решења из става 2. овог члана Дирекција одмах предузима мере за чување и одржавање одузете имовине. Одузетом имовином Дирекција управља до правноснажног окончања поступка за трајно одузимање имовине.

Члан 35.

Против решења из члана 34. став 1. овог закона овлашћена лица могу изјавити жалбу у року од осам дана од дана достављања решења.

Жалба не спречава Дирекцију да поступи у складу са чланом 34. став 5. овог закона.

О жалби против решења одлучује виши суд.

Члан 36.

Решавајући о жалби суд може жалбу одбацити као неблаговремену или недозвољену, одбити жалбу као неосновану или уважити жалбу и решење преиначити или укинути и предмет упутити на поновно одлучивање.

Ако је у истом предмету решење већ једанпут било укинато, другостепени суд ће заказати рочиште и одлучити о жалби, с тим да решење не може укинути и предмет упутити на поновно одлучивање првостепеном суду.

Решење о трајном одузимању имовине постаје правноснажно када суд одбије као неосновану жалбу изјављену против тог решења или уважи жалбу изјављену против решења којим је одбијен захтев за трајно одузимање имовине и донесе одлуку о трајном одузимању имовине.

IV. УПРАВЉАЊЕ ОДУЗЕТОМ ИМОВИНОМ

Члан 37.

По пријему решења о привременом, односно трајном одузимању имовине, Дирекција одмах поступа у складу са надлежностима из члана 9. овог закона.

До укидања решења о привременом одузимању имовине, односно до правноснажног окончања поступка за трајно одузимање имовине, Дирекција управља одузетом имовином са пажњом доброг домаћина, односно доброг стручњака.

Члан 38.

О одузетој имовини сачињава се записник у који се уносе подаци о власнику, подаци о имовини и стању у којем је преузета, подаци о вредности

која се одузима (члан 34. став 2.), напомена да ли се имовина привремено или трајно одузима, да ли је привремено одузета имовина остала код власника или је поверена другом физичком или правном лицу (члан 39. ст. 3. и 4.) и други подаци.

Министар надлежан за правосуђе прописује ближу садржину записника из става 1. овог члана и садржину и начин вођења евиденција о пословима које у смислу члана 9. став 1. овог закона врши Дирекција.

Члан 39.

Привремено одузимање имовине спроводи се сходном применом одредаба Закона о извршном поступку, ако овим законом није друкчије одређено.

Трошкове чувања и одржавања привремено одузете имовине сноси Дирекција.

Директор може одлучити да привремено одузета имовина остане код власника уз обавезу да се о имовини стара са пажњом доброг домаћина. Власник сноси трошкове чувања и одржавања имовине.

У оправданим случајевима директор може поверити управљање привремено одузетом имовином другом физичком или правном лицу на основу уговора.

Члан 40.

Привремено одузете предмете од историјске, уметничке и научне вредности Дирекција предаје на чување установама надлежним за чување ових предмета до доношења одлуке о захтеву за трајно одузимање имовине.

Привремено одузете девизе и ефективни страни новац, предмете од племенитих метала, драгог и полудрагог камења и бисера Дирекција предаје на чување Народној банци Србије до доношења одлуке из става 1. овог члана.

О чувању предмета из ст. 1. и 2. овог члана Дирекција закључује уговор са надлежним установама, односно Народном банком Србије.

Члан 41.

Ако је власнику привремено одузета покретна и непокретна имовина, Дирекција може из новчаних средстава, односно средстава добијених продајом покретне имовине да намири нужне трошкове чувања и одржавања непокретне имовине.

Ако решење о привременом одузимању имовине буде укинута, Република Србија сноси трошкове из става 1. овог члана.

Члан 42.

У циљу очувања вредности привремено одузете имовине Дирекција може, уз одобрење надлежног суда, без одлагања продати покретну имовину, односно поверити одређеном физичком или правном лицу да је прода.

Ако одредбама овог закона није нешто посебно прописано, у поступку продаје имовине из става 1. овог члана сходно ће се применити одредбе закона који уређују извршни поступак и извршење кривичних санкција.

Изузетно, суд може одобрити да се уместо продаје имовине из става 1. овог члана прихвати јемство које понуди власник или друго лице. Износ јемства

одређује се с обзиром на вредност привремено одузете имовине. Након полагања јемства имовина се предаје даваоцу јемства.

Члан 43.

Продаја имовине из члана 41. став 1. и члана 42. став 1. овог закона врши се усменим јавним надметањем које се оглашава у „Службеном гласнику Републике Србије”, односно другом јавном гласилу. Лако кварљива роба и животиње могу се продати без усменог јавног надметања.

Покретна имовина се продаје по истој или вишој цени од процењене вредности коју је одредила Дирекција. Ако имовина не буде продата након два усмена јавна надметања продаја се може извршити непосредном погодбом.

Продаја хартија од вредности и других вредносних папира врши се у складу са прописима којима се уређује промет хартија од вредности.

Члан 44.

Покретна имовина која не буде продата у року дужем од годину дана може бити поклоњена у хуманитарне сврхе или уништена.

Одлуку о поклону имовине из става 1. овог члана доноси Влада, на предлог директора, по прибављеном мишљењу министра надлежног за здравство или социјалну заштиту.

Одлуку о уништењу имовине из става 1. овог члана директор доноси и због постојања здравствених, ветеринарских, фитосанитарних, сигурносних или других разлога прописаних законом. Имовина се уништава под надзором Дирекције, у складу са посебним прописима.

Трошкове уништења сноси Дирекција.

Члан 45.

Новчана средства добијена продајом имовине из члана 42. став 1. овог закона чувају се на посебном рачуну Дирекције до укидања решења о привременом одузимању имовине.

Новчана средства из става 1. овог члана користе се за повраћај имовине и накнаду штете и трошкова из члана 44. ст. 3. и 4. овог закона. Ако новчана средства нису довољна, разлика се исплаћује из буџета Републике Србије.

Члан 46.

Власнику привремено одузете имовине за коју је у складу са овим законом утврђено да не потиче из кривичног дела, без одлагања се враћају новчана средства добијена продајом имовине, увећана за просечну камату по виђењу за одговарајући период.

Новчана средства из става 1. овог члана Дирекција враћа по службеној дужности или на захтев власника.

Члан 47.

Власник коме су у складу са чланом 46. став 1. овог закона враћена новчана средства може у року од 30 дана од дана повраћаја средстава поднети Дирекцији захтев за накнаду штете проузроковане привременим одузимањем имовине.

Ако захтев за накнаду штете не буде усвојен или Дирекција не донесе одлуку о њему у року од три месеца од дана подношења захтева, власник може

надлежном суду поднети тужбу за накнаду штете против Републике Србије. Ако је захтев само делимично усвојен, власник може поднети тужбу у односу на преостали део захтева.

Члан 48.

Имовина и новчана средства добијена продајом имовине постају својина Републике Србије када одлука о трајном одузимању имовине постане правноснажна.

На основу одлуке министарства надлежног за науку, односно културу, трајно одузете предмете од историјске, уметничке и научне вредности Дирекција уступа без накнаде установама надлежним за чување таквих добара.

Влада доноси одлуку о поступању са трајно одузетим предметима из члана 40. став 2. овог закона.

На трајно одузету непокретну имовину примењују се одредбе закона којим се уређује поступање са средствима у својини Републике Србије.

Члан 49.

По одбитку трошкова управљања одузетом имовином и намирењу имовинскоправног захтева оштећеног, новчана средства добијена продајом трајно одузете имовине уплаћују се у буџет Републике Србије и расподељују се у износу од по 20% за финансирање рада суда, јавног тужилаштва, Јединице и Дирекције.

Преостала новчана средства из става 1. овог члана користе се за финансирање социјалних, здравствених, просветних и других установа, у складу са актом Владе.

V. МЕЂУНАРОДНА САРАДЊА

Члан 50.

Међународна сарадња у циљу одузимања имовине проистекле из кривичног дела остварује се на основу међународног споразума.

Ако међународни споразум не постоји или нека питања нису уређена међународним споразумом, међународна сарадња остварује се на основу одредаба овог закона.

Члан 51.

Међународна сарадња у смислу одредаба овог закона обухвата пружање помоћи у проналажењу имовине проистекле из кривичног дела, забрану располагања и привремено или трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела.

Надлежност домаћег јавног тужилаштва, односно суда у поступку међународне сарадње из става 1. овог члана, одређује се сходном применом одговарајућих законских одредаба о међународној правној помоћи и извршењу међународних уговора у кривичноправним стварима.

Члан 52.

Претпоставке за пружање помоћи у смислу члана 51. овог закона су:

- 1) да тражена мера није у супротности са основним начелима домаћег правног поретка;

- 2) да извршење молбе иностраног органа не би штетило суверенитету, јавном поретку или другим интересима Републике Србије;
- 3) да су у иностраном поступку доношења одлуке о трајном одузимању имовине задовољени стандарди правичног суђења.

Члан 53.

Молба иностраног органа за сарадњу у смислу одредаба овог закона доставља се домаћем јавном тужилаштву, односно суду преко министарства надлежног за правосуђе. На исти начин достављају се иностраном органу молба, односно одлука домаћег јавног тужилаштва, односно суда.

У хитним случајевима, под условом узајамности, молба за проналажење, забрану располагања, односно привремено одузимање имовине може се доставити посредством Јединице.

Члан 54.

Молба за сарадњу у смислу одредаба овог закона садржи:

- 1) назив органа који подноси молбу;
- 2) податке о лицу на које се молба односи (име, датум и место рођења, држављанство и место где се налази), а ако се ради о правном лицу и податке о седишту правног лица;
- 3) податке о имовини у вези са којом се тражи сарадња и њеној повезаности са лицем из тачке 2. овог члана;
- 4) конкретне радње које би требало предузети и навођење законских одредаба државе молиље које представљају основ за предузимање одређених мера принуде.

Молба за проналажење имовине проистекле из кривичног дела поред података из става 1. овог члана садржи и околности из којих произилазе основни сумње да имовина проистиче из кривичног дела.

Молба за забрану располагања, односно привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела поред података из става 1. овог члана садржи и одлуку о покретању кривичног поступка или захтев за покретање поступка за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела од лица из става 1. тачка 2. овог члана.

Молба за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела поред података из става 1. овог члана садржи и одлуку о трајном одузимању имовине проистекле из кривичног дела од лица из става 1. тачка 2. овог члана.

Члан 55.

По пријему молбе из члана 54. овог закона јавни тужилац, односно суд испитује да ли су испуњене претпоставке из члана 52. овог закона.

Ако молба не садржи све потребне елементе од иностраног органа ће бити затражено да допуни молбу у року који не може бити дужи од месец дана.

Члан 56.

По доношењу решења о усвајању молбе за проналажење имовине проистекле из кривичног дела, јавни тужилац упућује захтев Јединици да предузме неопходне радње, у циљу откривања и проналажења имовине.

Поступајући по захтеву из става 1. овог члана, Јединица у складу са одредбама чл. 15. до 20. овог закона предузима мере у циљу проналажења и обезбеђења доказа о постојању, локацији или кретању, врсти, правном статусу или вредности имовине проистекле из кривичног дела.

Члан 57.

Ако молба за забрану располагања, привремено, односно трајно одузимање имовине садржи све елементе прописане чланом 54. овог закона, одлуку доноси ванрасправно веће надлежног суда. О седници већа обавештава се јавни тужилац и постављени бранилац, односно пуномоћник.

Ако постоји опасност да ће лице из члана 54. став 1. тачка 2. овог закона располагати имовином проистеклом из кривичног дела пре него што буде одлучено о молби из става 1. овог члана, суд може донети наредбу о забрани располагања имовином. Ова забрана важи до доношења одлуке суда о молби.

Члан 58.

Суд може решењем усвојити или одбити молбу из члана 57. став 1. овог закона.

Решење о привременом одузимању имовине садржи податке из члана 25. став 2. овог закона, а решење о трајном одузимању имовине садржи податке из члана 34. став 2. овог закона.

Решење из става 2. овог члана суд ће доставити постављеном браниоцу, односно пуномоћнику, јавном тужиоцу и Дирекцији.

Члан 59.

Против решења из члана 58. став 1. овог закона може се изјавити жалба о којој одлучује виши суд.

Жалба против решења којим је одлучено о молби за привремено одузимање имовине изјављује се у року од три дана од дана достављања решења, а жалба против решења којим је одлучено о молби за трајно одузимање имовине изјављује се у року од осам дана од дана достављања решења.

Жалба не одлаже извршење решења о привременом одузимању имовине.

Члан 60.

Привремено одузимање имовине траје до окончања, у држави молиљи, кривичног поступка, односно поступка по захтеву за трајно одузимање имовине.

Ако поступак из става 1. овог члана не буде окончан у року од две године од доношења решења о привременом одузимању имовине суд ће по службеној дужности укинути решење.

Суд ће шест месеци пре истека рока из става 2. овог члана обавестити инострани орган о последицама протеча рока. Изузетно, ако инострани орган пре истека рока достави потребне доказе, суд може одлучити да привремено одузимање имовине траје још најдуже две године.

Трошкове чувања и одржавања привремено одузете имовине сноси држава молиља.

Члан 61.

Решење о трајном одузимању имовине постаје правноснажно када суд одбије као неосновану жалбу изјављену против тог решења или уважи жалбу изјављену против решења којим је одбијен захтев за трајно одузимање имовине и донесе одлуку о трајном одузимању имовине.

Трајно одузетом имовином проистеклом из кривичног дела располаже се у складу са одредбама овог закона, осим ако нешто друго није утврђено међународним споразумом.

VI. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 62.

Министар унутрашњих послова доноси у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Јединици.

По прибављеном мишљењу Републичког јавног тужиоца, министар унутрашњих послова, у року од 15 дана од доношења акта из става 1. овог члана, распоређује руководиоца Јединице.

Члан 63.

Влада у року од 45 дана од дана ступања на снагу овог закона поставља директора Дирекције.

Министар надлежан за правосуђе доноси акт о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Дирекцији у року од 45 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 64.

Подзаконски акти за спровођење овог закона доносе се у року од три месеца од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 65.

Одредбе овог закона примењују се за кривична дела из члана 2. овог закона, прописана Кривичним закоником („Службени гласник РС”, бр. 85/05, 88/05 и 107/05), односно раније Основним кривичним законом („Службени лист СФРЈ”, бр. 44/76, 36/77, 34/84, 37/84, 74/87, 57/89, 3/90, 38/90, 45/90 и 54/90, „Службени лист СРЈ”, бр. 35/92, 16/93, 31/93, 37/93, 41/93, 50/93, 24/94 и 61/01 и „Службени гласник РС”, број 39/03) и Кривичним законом Републике Србије („Службени гласник СРС”, бр. 26/77, 28/77, 43/77, 20/79, 24/84, 39/86, 51/87, 6/89 и 42/89 и „Службени гласник РС”, бр. 16/90, 21/90, 26/91, 75/91, 9/92, 49/92, 51/92, 23/93, 67/93, 47/94, 17/95, 44/98, 10/02, 11/02, 80/02, 39/03 и 67/03).

Члан 66.

Одредбе овог закона не примењују се на лица која су до дана ступања на снагу овог закона стекла статус сведока сарадника.

Члан 67.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику РС”, а примењује се од 1. марта 2009. године.